

ת"פ 22876/06/14 - מדינת ישראל נגד יעקב יוסף מרמור

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 22876-06-14 מדינת ישראל נ' מרמור (עציר)
בפני כבוד השופטת גלית ציגלר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יעקב יוסף מרמור (עציר)

הנאשם

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מעבירת האיומים המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן.

1. כתב האישום מייחס לנאשם שתי עבירות איומים כלפי סוהרים, שנעברו בעת שהיה אסיר בכלא השרון ושהה בתא המכונה "חללית", אליו הועבר יום קודם לכן.

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 13.5.14 בשעה 6:00 בבוקר, איים הנאשם על הסוהר פואד שאער (להלן: "פואד") בכך שאמר לו: **"אני רוצה לפתוח לך את הראש עם האזיקים"**, ובהמשך, לאחר שהנאשם ביקש שיוציאו אותו מתא החללית ונענה בשלילה, הוא איים על הסוהר יאיר פרץ במילים: **"אני ישובר לך את הראש והפרצוף"** (להלן: "פרץ" ו"אירוע ספירת הבוקר" בהתאמה).

כך, בשעה 8:30 באותו יום, איים הנאשם פעם נוספת על הסוהר פרץ באומרו: **"אני יחתוך לך את הפרצוף בכל הזדמנות שתהיה לי עד כדי כך שלא יזהו אותך"** (להלן: "אירוע האיומים השני" כתב אישום מתוקן מיום 28.10.15, במ'1).

כתב האישום המתוקן מייחס לנאשם עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום והעלה שתי טענות עיקריות, האחת - שלא איים על הסוהרים, והשניה - שהוא כלל לא שהה בתא החללית ביום האירוע.

על מנת לבסס את טענותיו בנוגע למקום שהותו, ביקש הנאשם לעיין בדו"חות השב"ס אשר מתעדים זאת, ולאחר

שהדו"חות הוגשו ונשמעו עדויות התביעה - הסוהרים יאיר פרץ, מפקד המשמרת פואד שעאר והחוקר מטעם שב"ס, מנשה אופק - ביקשה ב"כ הנאשם לקבל חומר חקירה נוסף הקשור לנסיבות שהובילו להעברתו של הנאשם לתא החללית, לרבות תיקויו השונים של הנאשם בשב"ס (ראה בקשת הסנגורית בדיון מיום 21.10.15 ליתן צו להמצאת דו"חות השהייה בתא, וכן בקשת הנאשם לקבלת חומר חקירה לפי סעיף 74(ב) לחוק סדר הדין הפלילי לעניין תיקויו השונים והחלטות מיום 15.3.16, מיום 8.6.16, ו- 20.7.16 להמצאת כל החומר המבוקש).

3. אלא שלמרות ההחלטות שניתנו פעם אחר פעם, להעברת חומרי החקירה הקשורים בהגנת הנאשם, הם לא התקבלו במשך חודשים רבים, והיה צורך לדחות את שמיעת הראיות שוב ושוב, עד שבחלוף כ- 8 חודשים לא ראיתי מנוס אלא להזמין את נציגי שב"ס לדיון כדי שיבהירו את מהות העיכוב.

בדיון הסבירה קצינת כליאה בשב"ס, גב' ריקי בראון, כי הבקשה היתה אמורה להגיע לידיה, אך ככל הנראה לא הועברה כנדרש ע"י מי שהיה אמור לטפל בה, והתחייבה להמציא את החומר. שוב חלף המועד שנקצב ורק לאחר זירוז נוסף העביר שב"ס את המסמכים שהתבקשו לידי ב"כ הנאשם.

משהתקבלו המסמכים ביקשה התביעה לתקן את כתב האישום, ולהגיש חלק מאותם מסמכים באמצעות עדי תביעה נוספים, ולאחר ארכה נוספת שניתנה לצורך בחינת הבקשה והעדים הדרושים - נדחתה הבקשה לתיקון כתב האישום, בין היתר בשל העובדה כי מדובר במסמכים שמקורם בחומר חקירה שהתבקש במסגרת הליך לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי לצורך **הגנתו של הנאשם**, וכן משום שהיה על התביעה להיערך להגשת אותן ראיות שעה שידעה כי מדובר בסוגיה שנויה במחלוקת הקשורה למקום המצאו של הנאשם בזמן האירוע (וראה גם בקשת הסנגורית לביטול כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק, והחלטה לדחיית הבקשה מיום 14.9.16).

4. בסופו של דבר, העידו שלושת עדי התביעה כמפורט לעיל, וכן הגישה התביעה את הודעת הנאשם מיום 18.5.14 ושני דו"חות שב"ס לעניין הימצאותו בתא החללית ביום האירוע.

מנגד, העיד הנאשם להגנתו והגיש שני מזכרים של הסוהר יאיר פרץ והודעה שמסר הסוהר לחוקר ביום 18.5.14 (ת/ת-2; נ/נ-1/3).

לאור המתואר לעיל, יש לברר האם הוכחו במידה הנדרשת כל העובדות המבססות את אשמתו של הנאשם, האם בשתי ההזדמנויות שתוארו איים הנאשם על הסוהרים במילים המתוארות בכתב האישום, וכחלק מהנסיבות הכלליות גם היכן שהה בעת שעשה זאת.

גרסת עדי התביעה

5. **הסוהר פואד שאער**, העיד שהוא עובד בשירות בתי הסוהר כ- 17 שנה וביום האירוע הוא היה מפקד המשמרת באגף, כשבליילה עובר לאירוע הוא קיבל פקודה להעביר את הנאשם לתא החללית, המיועד לאסירים המאיימים לפגוע בעצמם, וכבר בשלב זה הנאשם גילה התנגדות למעבר.

לדבריו, בבוקר למחרת התפרץ הנאשם ואיים עליו מבעד לחלון התא במילים: "(ש) **יפתח לי את הראש באזיקים**", והוסיף שהוא חש מאוים מהנאשם, אולם המשיך הלאה בשגרת עבודתו: "**בזמן הספירה הוא איים אלי לפגוע בי... ספרתי אותו וראיתי שהוא בריא ושלם והמשכתי הלאה. לא התעכבתי בכלל**" (עמודים 19-20), אך לאחר האירוע הוא כתב על כך מזכר, למרות שהוא לא זכר מתי בדיוק נכתב המזכר בפועל, והאם נכח באירוע מישהו נוסף אשר שמע את האיומים.

עם זאת, העד ציין שהדברים תועדו גם ביומני האגף וגם במצלמות של התא (עמודים 21-23).

ניתן היה להתרשם שהעד מוסר את דבריו בצורה מסודרת המצביעה על הנאשם כמי שאיים, אולם בבחינת כלל הנסיבות ובהשוואת דבריו לאלו של הסוהר יאיר פרץ (כפי שיפורט בהרחבה בהמשך), התמונה שמסר היתה מצומצמת ומאד נקודתית, והיה קשה לקבל ממנו פרטים כלליים יותר באשר לאופן קרות האירוע, הדרך בה הושמעו האיומים והאווירה במקום, וניתן לצפות שאם נאמרו איומים שאינם קלים מצד אסיר בנסיבות הללו, וכשאירוע כזה בו הוא חש מאוים התרחש לראשונה מזה 17 שנה בחיי העבודה שלו בשב"ס - שעדותו ואמירותיו יהיו נחרצים יותר וישקפו בצורה ראויה את מה שאירע.

עוד אציין, כי למרות שבעדותו מסר פואד שהאירוע תועד ביומנים וצולם במצלמות הכלא, הרי שתיעוד זה - שהיה יכול לתמוך בדבריו באופן ברור וחד משמעי - לא הוצג, ומכל אלו ועל רקע כלל הנסיבות יש צורך לבחון את הדברים בצורה זהירה (עמודים 21-23).

6. **הסוהר יאיר פרץ**, שבאותו זמן שימש כסמל האגף, תיאר גם הוא את האירוע שהחל בכך שהנאשם השתולל בתא החללית, קילל ואיים עליו, אלא שלשון האיומים שבה נקב תחילה היתה שונה מן האמור בעדותו של פואד, כשלדבריו הנאשם: "**אמר שהוא כל רגע נתון שתהיה לו הזדמנות, יחתוך אותי ויפצע אותי. אמר את זה גם לי וגם לפואד. המשכנו בספירה כרגיל, נגמר**", ובהמשך שינה מעט ומסר כי הנאשם אמר לו "**שיתקוף אותי, ברגע שתהיה לו הזדמנות יתקוף אותי**" (עמודים 25-26).

בפני העד הוצג מזכר שכתב ביום האירוע:

"**במהלך ספירת בוקר באגף 14 האסיר יעקב וולפבר מרמור... איים לפגוע בי ובמפקד המשמרת שנכח במקום... בעת ששהה בתא 4, תא חללית, בהוראת סגן מנהל... עקב פגיעה של האסיר הנ"ל בעצמו... לפי דברי האסיר כלפינו הוא ישבור לנו את הראש והפרצוף בכל הזדמנות שתהיה לו כמו כן האסיר השתולל וקילל ודפק על חלון הזכוכית שבתא באמצעות אזיקי ידיים שהוא הסיר מידיו וכתוצאה מכך נסדק חלון הזכוכית בתא" (להלן: "**המזכר הראשון**", נ/1).**

ממזכר זה עולים דברי איום אחרים ששמע מהנאשם "**שישבור לי את הראש והפרצוף בכל הזדמנות שתהיה**", ואז גם התייחס לאירוע האיומים השני, שהתרחש כשעתיים וחצי לאחר מכן, שבו הוא ניגש לבדו לתאו של הנאשם, ולאחר שזה ביקש ממנו שיוציא אותו משם והוא השיב שהדבר לא בסמכותו - החל הנאשם להשתולל ולאיים עליו "**שהוא יחתוך לי את כל הפנים ברגע שתהיה לו הזדמנות שלא יזהו אותי**" (עמוד 27).

מדובר באיומים במתכונת שונה מעט זו מזו, הגם שרוח הדברים דומה, ויתכן שלא היה ניתן לכך משקל רב מאד, אלמלא העובדה שבחקירתו הנגדית של פרץ הוא עומת עם מסמכים שונים ועם דברים שמסר לגורמים אחרים בטרם ההליך, והתעוררו תמיהות אשר לא באו על פתרון, כפי שיפורט להלן;

בסיפא של המזכר הראשון נכתב כי מלבד האיומים שהשמיע הנאשם הוא גם דפק על חלון התא, הסיר את אזיקיו וסדק את החלון, וניתן היה לצפות כי פרטים ייחודים אלו, שעל פניו נשמעים חריגים מאד, יבואו לידי ביטוי בעדות הסוהר, כחלק מתיאור הנסיבות, אלא שלא כך היה.

פרץ נשאל על כך בחקירה הנגדית, ותשובתו היתה מתחמקת: "**לא שאלו אותי על זה. עניתי ספציפית... לא הרחבתי על מה שהיה... אני זכרתי אבל לא סיפרתי. לא יודע למה לא סיפרתי**", וכשהוסיפה הסנגורית לחקור בעניין, הסביר העד שכבר בספירת הבוקר הוא הבחין בכך שהנאשם הסיר את האזיקים, ורק כשניגש שוב לתאו בשעה 8:30 הוא ראה שהנאשם סדק את חלון הזכוכית.

אלא שהסבר זה מעורר תמיהה לאור המשך דבריו של הסוהר, אשר כתב את המזכר לפני שניגש לתאו של הנאשם בשעה 8:30, ואם כך לא יתכן שידע מראש על סדיקת החלון (עמוד 33).

בנסיבות אלו, כאשר פרץ לא ידע לחזור על דברי האיום שייחס לנאשם, אלא בצורה כללית ובדרך שונה בכל פעם, ובשעה שנמצאו סתירות נוספות בדבריו אודות הנסיבות הכלליות של האירועים, יש קושי לקבל את גירסתו או את הרישום במזכרים ולבסס על אלו ממצאים עובדתיים (השווה עמודים 27 ו-33).

7. יודגש, כי שני נושאים אלו שלכאורה הם חריגים ביותר ואינם חלק משגרת הפעילות בכלא - הצלחתו של הנאשם להסיר את האזיקים מידי וגרימת סדק בחלון התא המיוחד שנועד להגנת אסירים - לא נזכרו כלל בעדותו של פואד, הגם שבאופן תמוה נוסח האיום כלפיו כלל שימוש באזיקים, ואיך יתכן שהתרחשות כזו, שקרתה בזמן שהוא היה מפקד המשמרת באגף, לא באה לביטוי בשום צורה שהיא, הוא לא העיד על כך, לא הוצג שום דיווח לממונים עליו או מסמך אחר ממנו ניתן להסיק על מה שקרה, ואין לי ספק שתיעוד כזה חייב להימצא בשעה שמדובר בתא ספציפי וייחודי, ותמיהה זו נותרה ללא מענה.

(ראה בעמוד 29, וגם בדבריו של פרץ על כך שהוא לא דיווח על הסרת האזיקים אלא מאוחר יותר, וכי לא נערך כל מזכר בעניין סדיקת החלון ותיקונו - בעמוד 30; וכן וראה תשובתו של העד כשנשאל כיצד הדבר לא הוזכר בעדותו של פואד: "**אין לי תשובה איך פואד לא יודע על כך שהאסיר הסיר את האזיקים וסדק את החלון**", בעמוד 31).

8. תמיהה נוספת שעלתה מדברי פרץ קשורה לדרך בה איים עליהם הנאשם במהלך ספירת הבוקר, כשלדבריו האיום נאמר כלפיו וכלפי פואד בדיוק בזמן שבו הם חלפו על פני התא, אלא שבהודעתו לחוקר השב"ס, מנשה אופק, הוא ציין שלא שמע את האיום על פואד - "**איים עליו לא שמעתי בדיוק מה**", וכשהתבקש ע"י הסניגורית לדייק במה שקרה עם פואד השיב: "**לא יודע אבל אני שמעתי את האיום**", ולא ברור מהדברים מה בדיוק שמע העד ומה היו הנסיבות. יתירה מכך, מנתונים אחרים שמסר פרץ בעדותו עלה כי הנאשם לא ציין כלפי מי הוא מפנה את האיום ולא נקב בשמותיהם, וכנשאל פרץ כיצד ידע שהאיומים אכן הופנו אליהם, השיב: "**אני הייתי צמוד לתא. פואד כבר הלך הלאה**" - ואם אמנם כך הדבר כיצד שמע פואד את האיומים שציין

בעדותו, והאם הם אמנם הופנו כלפיו (עמודים 31, 35).

אוסף, כי גם השוואת העדויות של פרץ ופואד אינן מתיישבות זו עם זו, ואף לא עם המזכר שרשם פרץ סמוך לאחר ההתרחשות, שבו תיאר מילות איום שנאמרו בלשון רבים כלפי שניהם, ובוודאי שאינן מתיישבות עם **התוכן השונה של האיום** - פגיעה באמצעות אזהרות על פואד, ואיומים אחרים כלפיו, או עם **הדרך בה נאמר האיום** - דרך החלון לפואד, ובאמצעות דפיקה על החלון עם האזהרות (עד כדי כך שנסדק) לפרץ, ומכל אלו התקשיתי לקבוע גרסה עובדתית חד משמעית על מה שאירע.

ועוד אוסף, כי בהודעה של פרץ בפני החוקר אופק מופיעים פרטים נוספים שסותרים את עדותו, בין היתר באשר לעדים שראו את האירוע ולעניין צילום מקום ההתרחשות, שכן למרות שהעד מסר בהודעה שלא היו עדים נוספים ששמעו את האיומים עליו ועל פואד וכי לא היו מצלמות במקום, הרי שבעדותו השתנו הנסיבות והסתבר שהתא היה מצולם ובמקום היו שלושה סוהרים לפחות.

מכל האמור לעיל ניתן להסיק לכל היותר שביום האירוע התרחש משהו יוצא דופן בין הסוהרים לבין הנאשם, ויתכן גם שנאמרו אמירות המהוות איום, אולם צירוף הנסיבות שצינתי אינו מאפשר קביעת תשתית עובדתית חד משמעית וברמה המספקת אשר מגבשת את הוכחת ביצוע העבירה הנטענת.

גרסת הנאשם

9. למרות מסקנה זו אני רואה להתייחס בקצרה גם לגרסת הנאשם ולטענתו כי הוא לא שהה ביום האירוע בתא החללית, וכי עובדה זו שהינה חלק מכתב האישום לא הוכחה.

שני הסוהרים העידו כי הנאשם שהה באותו תא, וכי האיומים המיוחסים לו נאמרו בעת שהותו שם.

רס"ב מנשה אופק, חוקר במשטרת ישראל ומי שחקר את האירוע מטעם שב"ס ביום 18.5.14, העיד כי הנאשם לא שיתף פעולה בחקירתו ולא ענה על שום שאלה שהפנה אליו, אך מסר לו שבזמן האירוע הוא היה בתא החללית.

אלא שמיד לאחר מכן חזר בו מדבריו ומסר: "**נכון שהוא** (הנאשם) **לא אמר לי אבל ידעתי שהוא שם**", והסביר שהסוהרים שהביאו את הנאשם לחקירה - הם אלו שאמרו לו שהוא נמצא בתא החללית, וכשגבה את גרסתם של הסוהרים, שהיו הראשונים להיחקר על האירוע, הם מסרו לו שהנאשם שהה בתא החללית גם בזמן האירוע (עמודים 12-13).

ואולם, בחקירתו הנגדית שינה העד את דבריו, ומסר שהוא בעצמו ידע שהנאשם נמצא בתא החללית כבר כשביקש להביאו לחקירה, והוא זה שהורה לסוהרים להביאו משם: "**אני אומר להם להוציא חשוד ממוקום מסוים. כאשר מביאים מתא חללית זה לוקח קצת זמן ואני ממתין**" (עמוד 16).

החוקר התייחס גם לדו"חות הפלט שהוגשו באמצעותו, שהם שני עותקים זהים של אותו פלט, שבו נרשם כי הנאשם הועבר לתא החללית בתאריך 13.5.14 בשעה 00:30 לאחר ש"פגע בעצמו חתך זרוע יד ימין וחתך בחזה בצד ימין סירב לקבל טיפול עו"ס מתחמי אורנה הוגדר בפגיעה עצמית הוכנס לתא חללית ונכבל ידיים ורגליים להשגחה" (ת/2, להלן: "דפי הפלט"), ולדבריו לאחר שהתקבלה בקשת הנאשם לגילוי חומר חקירה, הוא ביקש מקצין אסירים בשב"ס להפיק את דפי הפלט, שמהם עולה מקום שהותו של הנאשם באותה עת: "כל אחד בשב"ס יכול להוציא את הפלט הזה, זה מתוך מאגר הנתונים... עמדתי לידו ואמרתי לו לעשות בדיקה, עשה כמה פעולות במחשב שם, הראה לי ביקשתי שידפיס. הוא הדפיס ואני לקחתי את זה ידנית. הוא, הכוונה לקצין אסירים בכלא השרון, הפרטים שלו למטה במסמך. מסעוד מסעוד" (עמוד 14).

10. בעדותו חזר הנאשם על האמור בכפירתו - כי לא שהה בתא החללית במועד נשוא כתב האישום ולא איים על הסוהרים מעולם.

לדבריו בבוקר יום האירוע הוא היה בתא שלו, וזאת לאחר שלילה קודם לכן שהה בצינוק בעקבות תקרית שהיתה לו עם אסיר אחר: "מה שהיה יום קודם לכן, בתא איפה שאני הייתי באגף היתה תקרית מסוימת ביני לבין אסיר, הוציאו אותי מהחדר, נפצעתי באותה תקרית, סירבתי ללכת לצינוק. רק הגנתי על עצמי, לא חיפשתי תקרית אבל לקחו אותי לצינוק... לא לקחו אותי לחללית אלא לצינוק. זה שני מקומות נפרדים ושני דברים אחרים לגמרי" (ההדגשה שלי - ג.צ, עמוד 66).

הנאשם העיד שבעקבות אותה תקרית הוא נפצע בחזה וביקש מהסוהרים טיפול רפואי, אך הטיפול לא ניתן לו ובעודו כבול בידיו וברגליו הוא הוכנס בכוח לצינוק, ולמחרת בבוקר כשהוחזר לתאו הוא גם נענש על התקרית, וננקטו נגדו סנקציות שונות של שלילת "ביקורים, קנטינות, חצר" (עמודים 66-68).

הנאשם הוסיף, שלאחר שהוכנס לצינוק הוא אמר למפקד המשמרת שיגיש תביעה כנגד הסוהרים שהפעילו כח לא סביר כלפיו, אולם בשום שלב לא איים עליו או על סוהרים אחרים (עמודים 66-67, 71-72).

ניתן היה להתרשם שהנאשם מסר את גרסתו בצורה רגועה ועניינית, הוא חזר על פרטי האירוע בצורה עקבית, ועמד על דעתו כי שהה במקום אחר בזמן האירוע.

עם זאת, טענת הנאשם כי לא שהה בתא החללית - שלטעמי היא רלוונטית רק בעקיפין - לא הועלתה על ידו באופן מיידי, למרות שנחקר על כך ע"י החוקר אופק, ואף נשאל שאלה ישירה מיד לאחר האירוע עליה סירב לענות, כפי שסירב להשיב לכל יתר השאלות, ובסופו של דבר נלקח לתאו.

הפעם הראשונה שהנאשם העלה טענה זו, היתה בכפירה המפורטת יותר שמסרה עורכת הדין שלו בתשובה לכתב האישום, ואין זו אלא גירסה כבושה אשר משקלה נמוך מאד וערכה הראייתית זניח (ראה גם בעמוד 70).

ברור כי אילו היה הנאשם טוען מלכתחילה שהוא לא היה בתא החללית, ניתן היה לבדוק זאת בצורה מיידית, לחקור את הסוהרים שטענו אחרת, לבדוק מסמכים בצורה קפדנית וראויה יותר מזו שבוצעה בפועל ע"י החוקר, ולבצע כל פעולה אחרת נדרשת, אך זאת לא נעשה והדבר פועל לחובת הנאשם ומפחית ממשקל גירסתו, למרות שלא הוצגה

ראיה בעלת משקל ממשי המלמדת באיזה תא שהה הנאשם במועד האירוע.

11. לאור כל האמור לעיל, משנמצא כי גירסאות הסוהרים אינן אחידות, ויש בהן סתירות היורדות לשורשו של ענין, עד כדי כך שלא ניתן להשתית עליהן ממצאים עובדיים, ומנגד גירסתו של הנאשם שאמנם לא נסתרה אולם היא בבחינת גרסה כבושה שקשה לתת בה אמון, הרי שהמסקנה היא שהתביעה לא הרימה את הנטל להוכיח את עובדות כתב האישום מעל לספק סביר, ואני מזכה את הנאשם מחמת ספק זה.

ניתנה היום, ח' חשוון תשע"ז, 09 נובמבר 2016, במעמד הצדדים